

# DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE  
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

En indien uw oog u ergert, werp het uit; het is u beter maar een oog hebbende in het Koninkrijk Gods in te gaan, dan twee oogen hebbende, in het helse vuur geworpen te worden, waar hun worm niet sterft en het vuur niet uitgebluscht wordt.

Markus 9 : 47 48.

## Pres. ANTHON H. LUND. †

Pres. Anthon Lund is gestorven. Hij ging heen in vrede in zijn woning 127 N.-West Temple-street, 's avonds om 10.30, omringd door familieleden en de hand vattend van zijn besten vriend en bondgenoot Pres. C. W. Penrose. Ouderling James E. Talmage was ook tegenwoordig toen het einde naderde. Zijn naaste familie en vrienden van de kerk wisten al sinds eenige dagen, dat zijn toestand gevaarlijk was, maar men verspreidde dit nieuws niet in de hoop dat er spoedig verbetering zou komen en daardoor veel kwelling en vrees zou worden voorkomen. Het bericht van den dood des eerwaardigen en geliefden kerkleider, zal een harden schok zijn voor zijn duizenden vrienden en bewonderaars en zal niet alleen de harten bedroeven van de leden der kerk in de geheele wereld, maar ook velen die buiten de kerk staan en hem hebben leeren kennen en liefhebben om zijn goede hoedanigheden. Zijn dood was het gevolg van een gezwel der duodenum 1), een ziekte waaraan Pres. Lund al eenigen tijd leed.

Om het verloren bloed, veroorzaakt door hevige bloedingen, door ander te vervangen, werd gisteren een bloed-fusie geprobeerd. Herbert Barnes van Kaysville, schoonzoon van den president, gaf het bloed voor de operatie en Dr. H. Z. Lund, zoon van den overledene, stond hem bij.

### *Zijn vrienden worden opgeroepen!*

Toen men vanmorgen begreep dat de uren van den President geteld waren, verzamelden zich de familie, Pres. Penrose en Dr. James E. Talmage van den Raad der Twaalf, om het bed. De stervende keerde zich tot zijn ouden bondgenoot in het Presidentschap, sprak in snikken van de jaren van bondgenootschap welke zij samen hadden doorgebracht, beiden in het zendingsveld en in Scandinavië en thuis in den dienst der kerk, en van de heerlijke uren van vrede en geluk, die zoo'n bondgenootschap kan geven. Behalve Mrs. Lund waren bij zijn bed vereenigd Dr. H. Z. Lund, Prof. A. C. Lund, bekend musicus, Henry C. Lund,

1) Twaalfvingerige darm.

prominent local attorney A. William Lund, Cannon Lund en Mrs. Herbert Barnes, Othoniel Lund, ook een zoon, is op zending in de Noordelijke Staten.

Pres. Lund is gedurende vele jaren geschiedschrijver en algemeen kerk-archivaris geweest. Behalve zijn plichten als Pres. van den Raad der Twaalf en Pres. van den Salt-Lake tempel, was hij ook Pres. van den raad van beheer van de L.D.S.U. en van de Snow-Academie; regent van den M. Utah-Universiteit, vice-president van den Z.C.M.I., directeur van de Beneficial Levensverzekering-Mij., vice-president van Zion's Spaarbank en Crediet-Mij., pres. van het Snow Normal College; pres. van de Utah Genealogische Vereeniging; vice-pres. van de Utah Spaar- en Voorschotbank en vice-pres. van de Binnenlandsche Crystal-zont Mij.

Door afwezigheid van President Heber J. Grant, die onmiddellijk bericht gezonden werd, werden de voorbereidselen tot de begrafenis uitgesteld tot er antwoord van dezen was ontvangen.

Den 21en Febr. was Pres. Lund voor 't laatst op zijn kantoor in het kerkgebouw, toen men er zeer tegen zijn zin op aandrang, naar huis te gaan en te rusten. Zijn collega's zeiden dezen morgen dat zij weinig dachten dat zijn rust zou voortduren tot in eeuwigheid.

Verlagenheid heerschte in het geheele kerkgebouw, toen men het nieuws van het overlijden van Pres. Lund ontving.

#### *Biografische Schets.*

Anthon Henrik Lund werd 15 Mei 1844 geboren in Aalborg, Denemarken. Toen hij 31½ jaar oud was stierf zijn moeder en na dien tijd woonde hij bij zijn grootmoeder. Spoedig daarna werd zijn vader gedetacheerd bij het Deensche leger en keerde niet terug voor dat de jongen 7 jaar was. Op den jeugdigen leeftijd van 4 jaar werd Anthon Lund naar een particuliere school gezonden waar hij de eerste beginselen van lezen, schrijven, rekenen enz. leerde, en toen hij zeven jaar was, ging hij naar de openbare school te Aalborg. Hij maakte snelle vorderingen, en behalve de geregelde cursus, nam hij privaatles in Engelsch, Fransch en Duitsch. Op zijn elfde jaar was hij de eerste in de school. Nog zeer jong zijnde legde hij een ongewoon verlangen naar Bijbel-studie aan den dag en toen hij nog slechts 8 jaar was, vond men hem dikwijls verdiept in den Bijbel, terwijl andere kinderen van zijn leeftijd aan het spelen waren.

Pres. Lund zeide altijd dat deze vroege studie hem veel geholpen had om de Bijbelsche verhalen goed te kunnen onthouden. Hij was een ijverige lezer van alle boeken die in dien tijd in zijn handen kwamen en zette al het geld dat hij krijgen kon, in boeken om.

Toen Ouderling Erastus Snow in 1850 in Denemarken kwam om de L.D.S.-zendingen in de Scandinavische landen te openen, was Jens Andersen, eeroom van Anth. H. Lund, een der eersten die het nieuwe geloof aannamen. De grootmoeder van Pres. Lund nam ook het Evangelie aan en werd in 1853 gedoopt, toen Anthon 9 jaar oud was. Zoo raakte hij spoedig met het „Mormonisme" vertrouwd en op zijn 12de jaar, 15 Mei 1856, werd hij gedoopt door Ouderling Jacob Inlander, en den 18en Mei bevestigd in de kerk van Jezus Christus van de Heiligen der

Laatste Dagen, door Ouderling Peter Madsen. Het volgende jaar, 13 jaar oud, werd hij geroepen om in het zendingsveld werkzaam te zijn. Hij moest de emigranten Engelsch onderwijzen, tractaten verspreiden en de ouderlingen helpen. Toen hij verslag gaf van de zendings-conferentie, stond hij voor 't eerst voor een vergadering. Hij reisde zonder buidel of male en werkte gedurende  $4\frac{1}{2}$  jaar in het zendingsveld. Een welgesteld man met wien hij toen kennis maakte, bood hem aan de kosten te betalen wanneer hij aan de Universiteit van Copenhagen theologie zou willen studeeren en Luthersch predikant wilde worden. Gedurende dezen tijd deed de jonge knaap veel ondervinding op, welke later voor hem van onschatbare waarde bleken te zijn, ofschoon het hard was, heftoet te moeten dragen.

*Pres. van verschillende vertakkingen.*

Toen hij 16 jaar was werd Anthon Lund ouderling en Pres. van de Aalborgsche vertakking en reizend ouderling van 5 andere vertakkingen. Dit was toen een zeer verantwoordelijke positie, daar de vertakking groot was en voortdurende zorg eischte. Ouderling Lund eindigde zijn zendingswerk in 1862 toen hij op 18-jarigen leeftijd naar Utah vertrok. Hij verliet Hamburg met de „Benjamin Franklin”. Toen zij daar in het dok lagen, braken de mazelen uit aan boord en maakte vele slachtoffers onder de kinderen. Ouderling Lund assisteerde de arts en men gaf hem een geneeskundig boek en de medicijn-kist. Hij studeerde ijverig en deed zóó goet zijn best, dat hij weldra het vertrouwen van passagiers en bemanning won.

Ouderling Lund doortrok de vlakten in gezelschap van Bisschop Christian A. Madsen. Zij arriveerden in Salt Lake den 23en Sept. 1862, gezond naar lichaam en geest. De reis over land had 71 dagen geduurd en sommigen hadden den geheelen afstand geloopt.

Vanaf den tijd dat hij in Salt Lake aankwam, was het leven van Ouderling Lund een voortdurende werkzaamheid en hij vervulde vele posten van vertrouwen en verantwoordelijkheid in de kerk en in den Staat. Eerst vestigde hij zich te Fairview, Sanpete-land, maar ging 3 maanden later naar Nut-Pleasant. Daar bleef hij tot de herfst van 1870.

In Utah werkte hij eerst op een boerderij, rooide aardappelen, werkte aan de dorschmachines enz. zoolang als hij zulk werk kon krijgen. Toen kreeg hij werk in een tuig- en zadelmakerij en later in een schoenwinkel en 's avonds gaf hij dan ook nog privaat-les. Gedurende den eersten winter in Utah had hij met veel moeilijkheden te kampen, maar hij wankelde niet.

*Hij staat emigranten bij.*

In 1864, werd Ouderling Lund geroepen om naar de Missouri-rivier te gaan en de emigranten terug te brengen. Hij volbracht deze zending getrouw en toen Pres. Brigham Young een aantal jongelieden naar Salt-Lake riep om de telegraphie te leeren, was Ouderl. Lund een van hen. Dit geleerd hebbende, keerde hij terug naar Mt Pleasant en hield daar het telegraaf-bureau. Hij had ook een photographie-inrichting en toen de eerste coöperatieve inrichting was gevestigd, werd hij secretaris.

Later werd hij benoemd tot lid van den gemeenteraad. Gedurende dien tijd was Ouderl. Lund een getrouw werker in de kerk-kringen en in 1865 hielp hij de zondagschool oprichten in zijn woonplaats. In 1870 ging hij naar Ephraim en in hetzelfde jaar trouwde hij met Miss Sarah Ana Peterson, dochter van Canute Peterson, ring-president. In 1871 werd Ouderl. Lund op zending geroepen naar Scandinavia in gezelschap van Ouderl. Peterson. Deze laatste werd Pres. van de Scandinavische zending en Ouderl. Lund werd administratief-leider aan het hoofdkantoor te Copenhagen.

Bij zijn terugkeer in Ephraim werd hij betrokken in een coöperatieve-zaak en het volgend jaar kreeg hij de leiding ervan in handen. Hij behield deze positie gedurende 9 jaar. In 1874 werd hij lid van den Hoogen Raad in Sanpete en toen de ring in 1877 georganiseerd werd, werd hij ring-secretaris en lid van den nieuwen Hoogen Raad. Het volgend jaar werd hij President van de Zondagschool in Ephraim.

In 1833 werd hij voor den tweeden keer naar Scandinavië op zending geroepen. Hij volgde Ouderl. Christian D. Tjeldsted op als zendings-president en bleef 2 jaar en 3 maanden weg. Tijdens zijn afwezigheid werd hij gekozen als lid van den justitieraad daar ter plaatse en hij nam zijn plaats daarin toen hij terugkwam. In 1888 werd hij herkozen. De Ogdën Verbeteringsschool en de Landbouwschool te Logan zijn de duurzame overblijfselen van zijn onvermoeid werk in Utah zoowel als van zijn wijsheid en bezorgdheid voor het belang van het volk.

#### *Hij wordt Apostel.*

In Mei 1888 werd hij vice-pres. van den Manti-Tempel, Pres. D. H. Wells assisteerende, en in 1891 volgde hij hem op als president. Toen de algemeene Kerkraad van opvoeding georganiseerd werd, werd hij lid daarvan. Op de algemeene conferentie in Oct. 1889 werd hij Apostel en werd daartoe verordineerd door Pres. G. Q. Cannon den 7en Oct. 1889. In 1893 zond men hem naar Liverpool om over de Europeesche zending te presideeren. Hij ging voor 3 jaar en had onder zijn leiding veel succes.

Bij den dood van Apostel Abraham H. Cannon werd Ouderl. Lund directeur van de Z.C.M.I. Eenige jaren daarvoor was hij directeur van Zion's Spaar- en Voorschotbank geworden. In 1897 werd hij op zending geroepen naar Palestina en Syrië, om de Heiligen daar in vertakkingen te organiseeren en in het algemeen voor hun belangen te zorgen. Hij keerde naar Utah terug in den zomer van 1898 en tegen het eind van dat jaar ging hij naar Salt Lake, waar hij ook bleef. In Salt Lake aangekomen zette hij zijn werk als Apostel voort. In April 1900 was hij leider van de godsdienstklassen en in Augustus van 't zelfde jaar volgde hij pres. Franklin D. Richards op als schrijver van kerkgeschiedenis. Het volgend jaar werd hij 2e raadgever van het eerste Presidentschap dat toen weer gereorganiseerd werd na den dood van Pres. Lorenzo Snow; korten tijd na den dood van Pres. John R. Winder volgde Pres. Lund hem op als eerste raadgever. Hij behield deze positie tot aan zijn dood.

*Pres. v. d. Tempel.*

In 1911 werd Pres. Lund handelend Pres. v. d. Salt Lake Tempel en bij den dood van Pres. Joseph F. Smits in Nov. 1918 werd hij Pres. van dat gebouw en Pres. van den Raad der Twaalf Apostelen. In 1919 vergezeldde hij Pres. Heber J. Grant, Ouderl. Rudger Clawson, Bisschop Charl. W. Nibley, Ouderl. Stephen L. Richards en Ouderl. Arthur Winter naar de Hawaiian eilanden, waar de tempel te Laie den 27en Nov. 1919 ingewijd werd.

Pres. Lund had verre reizen gemaakt en in 1909 bezocht hij met zijn vrouw en dochter Denemarken, Noorwegen, Zweden, Duitschland, Holland, België, Frankrijk en Engeland. Behalve zijn kerkelijke diensten nam Pres. Lund verscheidene posities waar op het gebied van industrie en handel; en overal voelde men zijn gezonde, goed-overdachte uitspraak, zijn oprechtheid en trouwe aanhankelijkheid aan de beginselen waarin hij geloofde, als een machtigen invloed die zeer hoog geacht en gewaardeerd werd door zijn collega's.

*Aan den Godsdienst gewijd.*

Een treffend beeld van het karakter van Pres. Lund was zijn neiging tot godsdienstige gedachte en overpeinzing. Men zou er bij kunnen voegen, dat zijn praktische oefening gedurende een leven rijk in ervaringen, hem bewaard had van de dwalingen der mystiek, die onder andere omstandigheden moeilijk te vermijden zouden zijn geweest. Wanneer hij in 't openbaar sprak bemerkte men duidelijk dat het groote onderwerp van het Evangelie het middelpunt van zijn gedachten vormde. Als leider in de Kerkkringen trachtte hij altijd zijn roeping zoo mooi mogelijk te doen zijn.

Hij was zeer geliefd en geacht door allen die hem kenden en dit gevoel van eerbied werd sterker naarmate men hem beter kende. Een van zijn beste vrienden zeide in betrekking tot Pres. Lund: „Weinig menschen gaan door het leven zonder vijanden, maar Pres. Lund blijkt één van deze weinigen te zijn.”

Vert. door J. H.

**Eeuwigheids munt.**

(Vervolg.)

Mevrouw Ashcroft was ternauwernood thuis toen haar echtgenoot haar opbelde.

„Eenige voorgeschreven medicijnen?” vroeg hij.

„Nee, de dokter wil me in geen week een druppel medicijn toestaan.”

„Zal ik u wat meer van uwe medicijn meebrengen?”

„In 't geheel geen medicijn,” zeide zij. „Het zal ons vijfhonderd dollar kosten als ik er iets van neem. U kon wel een bos selderij en eenige sinaasappelen meebrengen.”

Mevrouw Ashcroft verrastte haar man vier dagen later door op het sluitingsuur op zijn kantoor te komen.

„Ha, u hebt de auto meegebracht,” merkte hij op.

„Nee, ik moest heden mijn acht blokken wandelen, daarom kwam ik op het idé: u te ontmoet te gaan.”

Het was heerlijk om tezamen naar huis terug te wandelen, in 't bijzonder daar er geen winkelen was te doen, en beiden waren zij in vroolijke stemming. Maar hij was hongerig genoeg om een heel paard te verslinden en in geen stemming om lang op het diner te wachten. Daar wachtte hem weer een verrassing. Het maal was reeds op de tafel, behalve een mysterieuse bruine aarden pot achter op de kachel en een ander die stoomend heet uit den oven te voorschijn werd gehaald.

„Vanwaar hebt u dat gedroogde koren?” vroeg hij, het deksel van de pot oplichtende als hij eventjes meehielp.

„De Dixon's hebben het mij gegeven. Zij drogen elk jaar heele hoeveelheden. Is het niet heerlijk gekookt in deze bruine, aarden pot?”

„Is het daarom zoo heerlijk gaar?”

„Ja, het kookt niet. Het stooft langzaam, zooals onze grootmoeders het bereidden. Het is eene der door dokter Banford aanbevolen voedingsmiddelen. Wij moesten dit of geroosterde mais, dikwijls eten.”

„Ik vind het goed hoor. En de karnemelk!”

„Ook een van Banford's voorschriften. De Dixon's hebben me ook dit gegeven. Zij hebben zelf een koe gekocht vanaf den tijd dat mevrouw Dixon bij hem is geweest.”

„Laat ons er ook een aanschaffen. Ik zal melken als u karnt,” was zijne uitdaging.

„Aangenomen,” lachte zij.

Drie dagen later trad mevrouw Ashcroft de spreekkamer van Dr. Banford binnen en de beroemde geneeskundige glimlachte terwijl zij plaats nam.

„U hebt uw woord gehouden zie ik,” aldus begroette hij haar.

„Hoe kunt u dat voor zeker weten?” vroeg zij.

Hij overhandigde haar een spiegel. Zij kon het niet helpen zelf op te merken dat zij minder op een wrak geleek. „Ik ben heel wat verbeterd,” stemde zij toe.

„Hetzelfde recept voor de volgende week,” was zijn order. „U begint de bedoeling te vatten, is het niet? Veel rauw, groen, ruw, natuurlijk voedsel. Laat al de plakkerige, gefabriceerde middelen die als stopverf tezamen klampen, maar weg, want die verhinderen de natuurlijke werkingen. Houd vol elken dag te wandelen. Kruip elke dag tot uw laatsten dag. En nu uw nieuw voorschrift: permitteer geen oude, beschimmelde gedachten in uw bovenkamer te komen.”

„Wat bedoelt u daarmee?”

„Bedenk geen klachten, geen standjes, zoek geen fouten, geen ziekte-teekens. Met andere woorden, open de ramen uwer bovenkamer en laat zonneschijn en versche lucht binnenkomen. Lieflijkheid, kalme, lach en vredesvolle gedachten zijn de eenige gedachten die u daar mag verzamelen. Maak een brandstapel van de anderen en verheug u in de vernietiging dezer. Gedurende deze week: geen vervelende verhalen van

ziekteverschijnselen aan iemand mede te deelen; en zoek geen fouten of klachten deze week persoonlijk aan iemand te uiten."

Mevrouw Ashcroft trok haar neus op en dacht hoe bespottelijk om honderd dollar voor zulk een advies te betalen.

„Zelfs uwe dokter niet," eischte de groote man. „Kritiek windt de zenuwen op en ruïneert de spijsvertering. Klachten zijn zelfs nog slechter. Standjes zijn nog weer erger! De drie zijn een woeste aanval op de fijnere gevoelens van een ieder die daarnaar moet luisteren. Zij zijn nog slechter voor degene die ze uit. Zij verkwisten zenuwkracht, brengen de zenuwen in spanning waardoor de cirkulatie belemmerd wordt en het voedsel niet kan verteren."

„Ja," stemde mevrouw Ashcroft zwakjes toe.

„De overgave aan een dezer, gedurende deze week, zal u vijfhonderd dollar kosten."

Mevrouw Ashcroft keerde in gedachten over haar voorschrift huiswaarts.

„Iets bijzonders?" vroeg haar man gedurende het diner. Hij was nieuwsgierig om te hooren wat de dokter had voorgeschreven.

„Oh, hij is echt . . . bespottelijk," meende mevrouw Ashcroft te zeggen; maar bezon zich nog bijtijds.

„Ik zou het u gaarne vertellen," zeide ze met een glimlach op het gelaat, „maar het zou ons vijfhonderd dollars kosten. Vijftig dollar voor een woord is meer dan mij lief is om voor zulk een opmerking te betalen."

„Wel, wij kunnen inplaats daarvan over deze week's uitgaven gaan," adviseerde hij.

„De slagersrekening is minder," verklaarde zij, „maar deze verschrikkelijke — nogmaals herinnerde ze zich, bijtijds.

Haar man keek haar veelbetekenend aan: „een ander vijfhonderd dollar uitdrukking?" vroeg hij.

„Precies!" antwoordde zij luimig.

„Waarover kunnen we spreken," zuchtte ze. En dan ontdekten ze beiden hoe armoedig hun conversatie moest geweest zijn. Als ik de dokter oordeel of klaag over de kruidenier of u een standje maak om mij naar die — goede vriendelijke dokter te zenden," beëindigde ze werktuiglijk, „zal het ons zooveel geld kosten."

„Wel, zet u aan de piano en laat ons wat gaan zingen, 't kan zijn dat dat beter is, totdat de dokter ons van dien eisch ontslaat."

Zij zongen vele van hunne geliefde liederen en werden daardoor geheel en al van voren af aan op elkaar verliefd, als ze de gelukkige tijden van het verleden aldus tot het geheugen terug riepen.

De tweede week had zelfs grootere verbeteringen in haar gewrocht. Niettegenstaande was ze geheel onvoorbereid voor des dokter's derde voorschrift.

„Maak een lijst van allen waarmede u niet sympathiseert of die u haat of waarmede u niet overweg kunt," ordende de dokter haar een potlood en papier ter hand stellende.

Mevrouw Ashcroft keek verschrikt op.

„Het is niet voor bekendmaking," verzekerde hij haar. „Niemand behalve u zal het te zien krijgen."

„Ik weet niet of ik het zelf wel zal willen zien,” antwoordde zij, en bovendien, hoe weet u dat die bestaan?”

„Hoe ik weet dat die bestaan?” herhaalde hij. „Uw gelaat, uw zenuwen, uw circulatie, uw spijsvertering vertellen alles. Niemand die allen liefheeft zooals Christus liefhad, met oordeel en vriendelijk medegevoel, geraakt in zulk een toestand. Maar beschuldig uzelf niet onnoodig. De ellende en droefheid die uit een opgezet stelsel voortkomen, maken iemand prikkelbaar en spoedig gereed tot toorn.”

Toen ze werkelijk overging tot het neerschrijven der namen, bevond mevrouw Ashcroft, dat er verrassend weinigen waren met wien zij niet geheel verzoend was.

„Neem de lijst mede naar uw huis,” sprak de dokter. „Gaat voort met uw gezonde, natuurlijke dieet. Lees alles wat u kunt krijgen over voedingsmiddelen tot u hebt geleerd uwe maaltijden met verstand te ordenen. Houd aan u in de werken Gods te verheugen telkens als u uitgaat. Volhard in uw dagelijksche wandeling en kruip oefening. Ziet toe het foutzoeken klachten en standjes geven uit uwe conversatie en gedachten verwijderd te houden. En nu komen we aan ons derde voorschrift. Vóór deze week om is, moet u leeren liefhebben, bewonderen, of begrijpen, vriendelijk deelnemen of medegevoel hebben met elken persoon waarmede u nu niet sympathiseert. Kom over een week terug met niets anders dan vriendelijke gedachten over allen.”

(Wordt vervolg.)

### Overleden.

Beima. — Te Salt Lake City, Utah, overleed den 14den Januari j.l. Elkje Beima, weduwe van Ruurd E. Beima, geboren den 24sten Febr. 1845 te Harlingen.

De overledene woonde sinds eenige jaren te Salt Lake City. Haar echtgenoot, die den 13den Juli 1903 te Amsterdam overleed, was aldaar gemeente-president van 2 Sept. 1894 tot 11 Mei 1902. Zuster Beima was een getrouw lidmaat der Kerk.

Lammers. — Te Ogden, Utah, overleed den eersten Maart j.l. Peter Jacob Lammers, zoon van Peter en Christina Lammers, geboren 1 Juni 1839, in Nederland. Ouderling Lammers, die den hoogen ouderdom van 82 jaar bereikte, heeft drie zendingen in Holland vervuld: een voor zijn opgang naar Zion en twee als gezondene uit Utah. Ook in zijn nieuwe vaderland was hij een ijverig kerklid. Behalve zijn werk onder het Engelsch-sprekende deel der bevolking van Ogden City, presideerde hij eenige jaren over de Hollandsche Vergadering aldaar en was tevens geruimen tijd onderwijzer in een Hollandsche Zondagschoolklas. Broeder Lammers was een Hoogepriester.

(Meer bijzonderheden in een artikel onder naamtitel).

Van de Graaf. — Den derden Maart j.l. overleed te Ogden, Utah, Marinus van de Graaf, op 1 Dec. 1846 in Nederland geboren. De overledene, van wien getuigd wordt dat hij tot zijn dood een getrouw lidmaat der Kerk is geweest, vestigde zich in 1900 in Ogden City. Hij sloot zich in 1898 te Sliedrecht bij de Kerk aan.

# DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:  
JOHN P. GIBBYWHITE.

Assistent:  
W. WOLTJER.

## De Leugenberg in Zee geworpen.

(Vervolg van blz. 111.)

Een ieder die niet toont een levend geloof te bezitten, 't welk hem aanzet tot rechtvaardig streven, heeft geen geloof. De kracht des geloofs zit immers niet in de belijdenis der lippen dat slechts ijdele klank is als het niet door werken wordt gevolgd? „Ik schaam mij des Evangelies van Christus niet, want het is een kracht Gods tot zaligheid voor een ieder die gelooft.” Toch zeker niet voor hem die niet is verandert? Toch zeker niet voor hen die onverschillig zijn of met de handen in den schoot zitten? Spreekt het woord niet voortdurend van bekeering, dus verandering ten goede? Sociale bekeering dus evengoed als persoonlijke bekeering. Verbetering houdt het woord in, in den algemeenen zin. Aansporing tot edeler werken, denken en streven. Boven alles eer aan Hem die het ons gebied, en die niet anders gebied dan wat goed is.

De organisatie, niet geëvenaard, spreekt dat niet van iets bijzonders? Dat is in elk geval geen bedrog, tenzij het is dat zij die het willen bestrijden zichzelf daarin bedriegen.

Is de beweging door die organisatie niet sterk? Is die organisatie geen beeld van eenheid? Komt ooit eenheid voort uit bedrog? Doch hierin gaat het ook als indertijd, en men zegt weder: „Hij werpt de duivelen uit door Beëlzebul.” Doch Zijn antwoord daarop „een koninkrijk tegen zichzelf verdeeld kan niet blijven bestaan,” is genoeg. Haar actie, getuigd van leven ten gunste van Gods zaak, geen slappe handen, geen slaperige gedachte, neen een nimmer ophoudend drijven naar het einddoel. Vandaar dat machtig zendingswerk, dat aantal zendelingen, die alles willen en hebben verlaten voor Zijn stem en Zijn werk. Geld noch goed achtende, maar dat met blijdschap offerende voor de groote zaak. Getuigt dat van actief geloof, van geloof dat een kracht Gods tot zaligheid is?

Is het niet in overeenstemming van zijn eisch? „Zoekt eerst het koninkrijk der hemelen!” Al het andere te beschouwen als een tweede zaak, of als een zegen dat uit het eerste voortkomt, want dat zou ons worden toegeworpen. Geeft het blijk van vertrouwen in de beloften des Heeren? 't Kan niet worden ontkent. De man niet alleen, de vrouw moet ook overtuigd zijn daarvan. Het geloof wordt dus bij beiden in sterke mate uitgeoefend. De kinderen worden daarin ontvangen, geboren en opgevoed. Niet op de strenge wijze van voorheen, doch op de wijze van het voorbeeldsleven dat krachtiger is dan de doode letter. En aldus, zegt Paulus, niet blijven bij de eerste beginselen, maar ontwikkelen tot we kunnen verdragen de vaste spijs, dat we alleszins leeraars kunnen zijn in woord en daad. Dat schijnt toch niet zoo kettersch te zijn hé. Ja, doch het is door een ketter voorgesteld, maar de rechtvaardigen spreken daar anders over, en als men de rechtvaar-

digen niet gelooft, loopt men gevaar een Mormoon te worden. De waarschuwing is dan ook gegeven, omdat die Mormonen zoo mooi kunnen praten, valt men spoedig in de verleiding; doch waarschuwt ze nog maar meer, gij rechtvaardigen, voor ons die u vervullen met afschuw en ontzetting en het zal voor hen een reden zijn om ons te komen opzoeken, om ons nader te leeren kennen.

Laat ze maar komen, laat ze maar hooren, en vrees niet, want er is geen gedaante van heerlijkheid noch het minste aan ons dat ze ons zouden begeert hebben en onze prediking is slechts van bekeering of verbetering van persoonlijk en sociaal leven. Geen schoone geschiedenissen of verhalen, of gelijkenissen overgezet, gelijk als „Christus verscheen den discipelen op den avond als de deuren gesloten waren uit vreeze voor de joden, alzoo komt Hij ook bij ons in den avond, wanneer wij uit vreeze onze deur des harten gesloten hebben en duisternis ons omringt en klopt tot we open doen.” O, die duisternis die nog in die woorden doorschemert en die slechts het verleden en zwakjes het heden aanraakt, doch voor de toekomst geen bevrediging geeft. Laat dat eens een poosje rusten en geef den harten rust die den Heere willen zoeken, gelijk als toen door de woorden van een Petrus, den Heere aan de deur der aanwezigen had geklopt, welke uitriepen: „Mannen broeders wat moeten wij doen,” en deze heilige Apostel hen balsem in hun wonde goot, door hun de belofte te schenken dat door het navolgen dier voorschriften zij hopen mochten op het eeuwige leven en de zaligheid. Wat maakte de kamerling zijn weg met blijdschap te vervolgen? Was het niet de verzekering der kwijschelding van zonden en opneming in de kudde des Heeren? Waarom nu de twijfel te laten? Is het niet, omdat zij, door niet geroepen te zijn, uit hoogmoedigheid des harten iets anders willen leeren? De beginselen der zaligheid voorbijgelopen zijnde, wordt het beginsel der twijfel steeds meer gevoed, waardoor het zoeken naar iets beters steeds weer overblijft en aldus grootere verdeeldheid onder de volkeren. O, waarom niet die oude leer met de vervulling van alles wat toen ook noodig was, waarom ook nu Christus niet ten volle geraadpleegd, inplaats van onmiddellijk te veroordeelen, terwijl niemand het oordeel gegeven is en de zonde de eerste steenworp niet wettigt, de balk het gezicht verduistert. Is u het oordeel van een enkeling meer waard dan der duizenden die u daarvan beter konden inlichten? Wees u dan voorzichtig en schrijf geen leugens van anderen en bekrachtigt het met uw eigen naam, want alhoewel u de insteller daarvan niet zoudt zijn, kunt u toch uwe handen niet in onschuld wasschen, als Pilatus meende te doen, die dat slechts deed voor zijn keizer, doch hem voor den Waren Heerscher niet vrijspak.

Helpt den leugen of den doorn en distel niet te planten, doch met alle kracht uit te roeien.

U hebt in den tijd des Heeren menschen kunnen vinden die, hoewel met Hem omgegaan, toch durfden te verraden, hoewel de zegeningen ondervonden van genezingen, nimmer van Zijne kracht en liefde getuigden, hoewel overtuigd van Zijn waarheidsliefde Hem beschuldigden, hoewel overtuigd van Zijn onschuld Hem aan het kruis nageden en dat

was aan het Groene Hout geschied, hoeveel te meer in deze dagen; en gelijk als in dien tijd de voorgangers en leiders het gedaan hebben, hoe betrouwbaar kunnen wij ze nu achten.

Partijzucht heeft menigeen tot eigen nadeel gebracht; laat ons dan alleen onze begeerte naar de waarheid in het beginsel van Christus hebben.

Wanneer het oordeel over ons gevraagd wordt, vindt men in den regel den beoordeeler onmiddellijk klaar om te getuigen, hoewel die er niets van weet, even een boekje over ons open te doen, en wanneer de vrager ten gunste van ons spreekt, wordt hem of haar bij de waarschuwing nog een of ander mooi? boek ter lezing gegeven, die door elk weldenkend mensch als onmogelijk ten dienste der waarheid en deugd, moest worden verbrand. Er wordt hun dan gewezen dat wij alreeds veroordeeld zijn omdat wij een boek buiten den bijbel uitgeven, welke wij hooger als dien achten, wat een valsche bewering is. Het wordt beweerd dat het een samenraapsel is van oude en moderne geschiedenis, uit het verdorven brein van Joseph Smith vindingrijk ineengezet, die een ongeloofwaardig verhaal daaraan heeft vastgeknoopt. Daarin wordt de oorsprong der Indianen besproken op de onmogelijkste wijze, hoe hij eraan komt dat begrijpt men niet. Hij was een luie en domme knaap.

Is het niet erg tegenstrijdig dat een luie en domme knaap een boek kon schrijven? Ja, mag men zeggen, 't is alles leugen en bedrog. Laat het zijn wat het zijn mag, boeken schrijven is geen domme jongens werk, dat kan men wel laten vervallen, en wanneer een bewering valt, moet de andere ook dra de baan ruimen, we komen langzamerhand zoo aan de waarheid dat het tenslotte niets anders is als te willen verzinnen dat waarheid leugen is, en leugen waarheid, omdat men geen eigen zin kan doordrijven. De jeugd van Joseph Smith en de onderwijzigen maken hem geen professor, dus kan hem 't bezit van gave niet worden ontzegd. De tegenwoordige wetenschappelijke ontdekkingen bewijzen de echtheid van het Boek van Mormon, en er zal nog sterker bewijs gegeven worden.

Er wordt gezegd dat Joseph Smith zich voortdurend beriep op Jacobus 1:5: „indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begeere, die een iegelijk mildelijk geeft en niet verwijt en zij zal hem gegeven worden.” Waarop onze achtenswaardige auteur een uitdrukking bezigde, dat ons volkomen op de hoogte stelt van zijn hoog begrip der zaak: „... een woord, dat natuurlijk volstrekt niet doelt op wondere gezichten, visioenen en bovennatuurlijke openbaringen.”

Neen mijnheer, volkomen waar wat u zegt, doch het ware beter, en Joseph heeft ieder den raad gegeven, dezen tekst wat meer op den proef te stellen en niet te meenen, alle kennis zelf te bezitten; en dit te doen met het ernstigste voornemen Hem die de wijsheid kan schenken in alle dinger te raadplegen, doch wij menschen hebben in den regel wijsheid genoeg, vooral in die zaken.

U ziet dus waar u de uitdrukking maakt. „Jammer, dat bij dat alles niet Gods Woord maar eigen meening het middelpunt is.” in dit geval niet opgaat, want dan beroepen we ons op Jacobus 1:5, waarmede we

erkennen geen persoonlijke meening te hebben, doch veeleer alles aan God opdragen en de uitkomst aan Hem overlaten.

„Zielkundig is Joseph Smith een even groot raadsel als Mohammed, „de stichter van den Islam. Maar evenals deze wist hij zich naam te „maken en zijn roem ging uit wijd in den omtrek.”

Een raadsel zal hij zeker altijd wel voor de opposanten blijven, gelijk als alle dingen en mannen Gods een raadsel zijn geweest en zullen zijn. Maar dat raadsel is spoedig opgelost als men hem in zijn waren aard gaat beschouwen, want met alle beschuldigingen kan men toch zijn kwaliteiten als volksleider en leeraar niet ontnemen en zijn haarfijn in elkaar zetten zijner godsdienst en die organisatie te vestigen.

Hoewel hij dan niet uitmuntte door verstandelijke ontwikkeling, moet het heelemaal aan een hoogere macht worden toegeschreven wat hij gedaan heeft: en moet Jacobus 1 : 5 voor hem werkelijk het wonder hebben gewerkt en was hij daardoor instaat met zekerheid te zeggen dat Gods belofte inzake dien tekst niet faalde. Neen, uwe beschuldigingen kunt u nu wel gaan vertellen hun, die hem alreeds vóór dien hebben veroordeeld, maar niet aan redelijk denkende wezens, want dat bewijzen dat u doet is erg in gebreke gebleven en zoo tegenstrijdig als het maar zijn kan, doch men moet de krant vol hebben en dan komt het er niet op aan wat er in staat, niet waar?

„<sup>t</sup> Was een geesteloze tijd.... en Joseph Smith wist daar partij „van te trekken.... hij leerde dat alle kerken en secten even slecht, „verdorven en verwerpelijk waren.”

Bent u zelf al niet eens op de gedachte gekomen dat het een vreemd verschijnsel is dat er zooveel kerken bestaan, allen bewerende de Geest Gods tot hun leiding te hebben, dus bewerende dat die in zulk een grootte verwarring 'op verwarrende wijze werkt, allen op verschillende wijzen zaligheid belovende? Hebt u nimmer een oogenblikje stil gestaan om de waarheid daaronder uit te halen, wat en wie de Kerk van Christus kon zijn. Is u wel eens in de gedachten gekomen dat wanneer het volk kittelachtig van gehoor zou worden, zij zich van de waarheid af zouden wenden en eigen, naar hunne begeerlijkheden, leeraars zouden stellen, die hun goren konden streelen. Hebt u wel eens overdacht, hoe en waarom dat beginsel van Christus veranderd is geworden, van geboorte uit water en uit geest. Hebt u wel eens uzelfen afgevraagd wie eigenlijk daartoe het recht had gekregen? Hebt u wel eens in overweging genomen wat Paulus zeide, „niemand neemt tot zichzelf de eer, maar die van God gercepen wordt gelijkerwijs als Aäron.” Is er wel ooit gezegd geworden, studeer maar en handel maar naar eigen gevoelens. Hebt u wel op Apollos getet? Hand. 18:24, Niettegenstaande zijne gevoelens door Acquila en Priscilla vermaand en zijn doopsbediening niet geacht. Hand. 19:1-6. Waren zijne gevoelens oprecht, o, zeker, hij heeft later veel tot de zaak bijgedragen van het geloof in Jezus. „Niemand neme zichzelf de eer, maar die geroepen wordt als Aäron.” Hebr. 5:4. Niet zelf gaan, maar afwachten, geen gevoelens in het hart voldoende waarborg, neen, van God geroepen als Aäron. Wat door openbaring? Maar dan ook profeten, want profeten zijn zij die openbaring voor

de kerk ontvangen. Ja, u ziet wel, God is onveranderlijk, in Hem geen schaduw van omkeering, dezelfde van eeuwigheid tot eeuwigheid, Zijne werken kennen geen verandering, kenmerken Hem in die zoo goed als in Zijne gansche schepping.

Maar wij hebben nu al zoo lang met een gesloten hemel gedaan, we hebben het niet van de katholieken gehoord, alhoewel zij niet ontbloot beweerden te zijn van wonderen, doch openbaringen van God, nimmer. En zouden er dan toch Profeten moeten zijn?

„Gewisselijk, de Heere zal geen ding doen tenzij Hij Zijne verborgenheid aan Zijne knechten de profeten geopenbaard hebben.” Amos 3:7.

Maar waarom zouden anderen niet evengoed zijn en alle kerken die den naam van God aanroepen? „Het zijn niet die roepen Heere Heere, maar die daar doen den wil mijns Vaders.” Niet slechts theorie, maar doen. Onderhoudt alle mijn geboden, want die het geloof bewaren en volhardten tot het einde, die zullen zalig worden. Geen in de verte roepen, neen, het kleed aanraken in geloof, brengt kracht uit Christus naar buiten, en wij kunnen alleen Zijn liefde behouden als wij Zijne geboden bewaren, en als we dat niet doen, zoo kennen wij Hem niet noch den Vader en missen beiden en aldus ook de zegeningen.

U hebt wel bemerkt dat Joseph Smith niet onmiddellijk een kerk stichtte bij zijn eerste verklaringen, maar pas jaren nadien. Geen heet-hoofdigheid, neen afwachten wat Hij gebood, geen eigen daarstelling. Heeft ooit iemand met meer vastheid en vastberadenheid een zaak gevolgd, als hij deed. In het allereerste begin, zonder hulp zonder leden toch te strijden te hebben tegen een massa menschen, die hem waarlijk liever in de rivier gedreven hadden, dan een bete broods te geven, daar zal geen aanlokkelijk lui leven in gezeten hebben, vindt u ook niet? Dus niet als een paddestoel uit den grond verzeen, maar als heden nog langzaam, maar met een zekerheid, die toch angstwekkend is voor hem die zijn dagen geteld heeft en voor Zijn macht de wijk zal moeten nemen en gebonden zal worden door den Engel die den steutel van den afgrond heeft.

(Wordt vervolgd.)

## De Wet die het Individu bestuurt.

### *De Doop.*

Een bekeerend persoon hersteld zich van het eertijds overtreden der wet, en accepteert elke nieuwe wet die hem mag worden geopenbaard. Bekeering is gehoorzaamheid; en de bekeerende persoon is altijd bereid om rechtvaardige wetten te gehoorzamen.

De doop is een der wetten van God's Koninkrijk. „Tenzij gij u bekeert en gedoopt wordt, kunt gij het Koninkrijk Gods niet ingaan.” De bekeering moet noodzakelijkerwijze deze wet aannemen gelijk die anderen met welke hij bekend geworden is.

### *Wetenschappelijke Gelykenis van den Doop.*

Wetenschappelijke onderzoekers, die instemmen dat geloof en bekeering een plaats in de wetenschap vinden, beweren dikwijls dat er geen tegenbeeld van den doop in de uitwendige natuur gevonden wordt. Deze

bewering kan bewezen worden valsch te zijn door den aard der wet te bestudeeren.

De scheikundige moet dikwijls het hydrogenium (waterstofgas) produceeren. Omdat te bewerken, moet een acidum (zuur) gegoten worden op een zeker soort van metaal. In het aldus voortbrengen van het gas, gehoorzaamt de scheikundige een wet. De sterrenkundige die den sterrenhemel onderzoekt, ontdekt dat door het gebruik van een stuk glas, doelmatig geslepen, zijn gezichtskracht zeer veel wordt verhoogd. Daarom bereidt hij zulke telescopen, en gehoorzaamt dus de wet. De chirurgijn gebruikt antiseptische stoffen bij de behandeling der wonden, omdat hem bekend is geworden dat daardoor het kiemleven wordt gedood, aldus een wet gehoorzame. De electricien heeft uitgevonden dat door het op zekere wijze wikkelen van een draad om ijzer en dit bij een magneet te draaien, een electricische stroom ontstaat. Hij maakt dynamo's naar zulke beginselen, en toont daardoor zijn gehoorzaamheid aan een wet.

Het dient te worden opgemerkt, dat de wetenschappelijke niet weet waarom juist acidum (zuur) op metaal toegepast het hydrogenium voortbrengt, of waarom bepaald hol geslepen glas de sterren naderbij brengt; of waarom een draad in een bepaalde richting gewonden in het magnetische veld electriciteit voortbrengt. De natuur eischt zonder verklaring te doen, dat om hydrogenium voort te brengen, de sterren te zien, het kiemleven te vernietigen, en den electricischen stroom te doen ontstaan, zekere onveranderlijke wetten moeten worden gehoorzaamd.

De doop is noodzakelijkerwijze van denzelfden aard. Om het Koninkrijk Gods in te gaan, moet men gedoopt worden. Waarom de doop juist de verordening zou zijn die de deur opent, mag niet ten volle bekend zijn, het heeft ongetwijfeld hooge zinnebeeldige waarde; maar het zinnebeeld kan op vele andere manieren worden uitgedrukt. Al wat de mensch kan doen is te gehoorzamen.

Soms wordt er gezegd dat men niets doet tenzij men ten volle begrijpt, en daarom willen ze niet gedoopt worden. Het zou even onredelijk zijn om te zeggen, omdat men niet ten volle weet waarom een zekere wikkeling van den draad noodig is om de electriciteit te doen ontstaan, men deze wonderbare natuurkracht niet te voorschijn wil brengen. Theologie en de gansche wetenschap bevat wetten die gehoorzaamt moeten worden, opdat zekere resultaten mogen worden verkregen, hoewel de geheele reden voor de verlangde samenstellingen of rangschikkingen niet worden begrepen.

Hij die gedoopt is, heeft intrede in het Koninkrijk van God. Hij die acidum op metaal giet treedt het Koninkrijk van hydrogenium binnen; hij die de lens goed slijpt, treedt in het Koninkrijk der sterren; hij die antiseptische middelen op juiste wijze aanwendt, treedt het Koninkrijk van het lagere leven binnen, en hij die de draad op juiste wijze wikkelt, treedt in het koninkrijk der electriciteit. Onderworpen gehoorzaamheid aan eenige dezer onderscheiden wetten, is een vorm van doop, die ingang tot een Koninkrijk geeft.

*Doop is gehoorzaamheid aan de Wet.*

De noodzakelijke kracht van den doop is gehoorzaamheid aan de wet. De hoogste waarde van eenige natuurlijke wet is slechts dan bereikt als men zich in gehoorzaamheid daaraan heeft onderworpen. De doop is voldoening aan zekere bijzonderheden tot ingang in het Koninkrijk van God. Wetenschappelijke doop is voldoening aan zekere bijzonderheden om het koninkrijk der wetenschap in te gaan. Slechts door den doop kan iemand een zaligheid bereiken; slechts door het gebruik van een lens van juiste ronding kan men de sterren beschouwen. Goidienstig succes rust niet op hoe of een wet wordt toegelicht; maar meer in welken graad alle bekende wetten worden gehoorzaamd. Wetenschappelijk succes rust niet op de wijze van toelichting der wet; maar meer in welken graad alle ontdekte wetten worden gehoorzaamd en aangewend voor 's menschen vooruitgang.

In wetenschap en godsdienst, moet men genoeg nemen „te zien als in een spiegel eener duistere rede.” Totdat de noodwendige aard van oneindigheid zelf zal worden begrepen, moet de mensch zich vergenoegen met te leeren gebruik te maken van onverklaarde wetten. Wetenschap is de groote toelichtster, maar zij verklaart de verhouding en niet de absolute fondatie der verschijnselen.

Na geloof of wetenschap bereikt is, de alpha en omega van godsdienstige en wetenschappelijke vooruitgang, komt de gehoorzaamheid.

De roepstem der algeheele natuur is: Gehoorzaamt! Gehoorzaamheid!

De doop, in theologie geleerd, is daarom redelijk beschouwd een verordening die zijn tegenbeeld heeft in elke afdeeling der wetenschap. Joseph Smith was strikt wetenschappelijk om den doop te klassificeeren als het derde groote beginsel, ter bestiering van menschenlijke handeling.

Uit Senior Manual 1920-'21.

---

### PETER JACOB LAMMERS. †

Toen den eersten Maart j.l. Peter Jacob Lammers te Ogden, Utah, ontsliep, verdween van dit aardsche tooneel een historische figuur in onze Hollandsche Zendingsgeschiedenis. Den 22sten October 1865 werd te Gorinchem de eerste in Nederland belegde Conferentie gehouden (hoe weinigen onzer zullen weten dat er te Gorinchem ooit „Mormoonsche” bijeenkomsten waren!) en op dien heugelijken dag werd Broeder Lammers tot Ouderling verordeneerd en aangesteld, onder de handen van Ouderlingen Joseph Weiler en Francis A. Brown, tot medearbeider dier zendelingen. Zijn eerste toespraak hield hij in een der bijeenkomsten van de genoemde Conferentie, het woord voerende naar aanleiding van Openbaring 14:6 en 7. Drie jaar lang werkte hij onvermoeid als een prediker der gerechtigheid, waarna hij naar Zion emigreerde.

Den 9den October 1875 is hij weer terug in zijn vaderland, waar hij resideert over de Zending tot den 23sten Juni 1877. Een zijner doopelingen, sprekende in den op 3 Maart gehouden rouwdienst, getuigt dat zijn invloed merkwaardig was, dat Ouderling Lammers in groote mate den Geest des Heeren mededroeg.

Na vijf jaar is hij andermaal op zending in het land zijner geboorte, presideert ditmaal van 7 November 1882 tot 25 November 1884. In het geheel heeft hij dus zeven jaren gewijd aan het werk dat hem zoo dierbaar was. En dat hij een ijverig werker was, getuigen de ingezonden stukken in de kranten dier dagen. Artikel na artikel kan men vinden, dat waarschuwingen tegen hem bevat. Hij liet merken dat hij er was! „Gedrukt op last van P. J. Lammers”, verscheen te Amsterdam een viertal boekjes of lijvige traktaten:

1. „Een Woord tot Verdediging,” naar het Hoogduitsch van Heinrich Eyring, een boekje van 36 bladzijden, 8ste formaat;
2. „Catechismus voor Kinderen,” naar het Engelsch van John Jaques, 92 bladzijden, formaat als boven;
3. „Merkwaardige Verschijningen aan den Profeet Joseph Smith” en „Het Nieuwe Jeruzalem of de Vervulling der Nieuwe Openbaringen”, naar het Engelsch van Orson Pratt, 98 bladzijden, formaat als boven;
4. „Goddelijke Roeping, of de Vraag: Was Joseph Smith, de Profeet en Ziener der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, van God gezonden?”, naar het Engelsch van Orson Pratt, 44 bladzijden, zelfde formaat.

Tevens herdrukte Ouderling Lammers een traktaatje getiteld: „Verstaat gij ook hetgeen gij leest?”, een der eerste traktaten in de Nederlandsche Zending gebruikt.

De Zending in Nederland zal mannen als Peter J. Lammers voor immer in dankbare herinnering houden. In onze dagen kunnen wij ons moeilijk voorstellen hoe de eerste baanbrekers gezwoegd moesten hebben om het herstelde Evangelie tot de menschen te brengen. De Kerkwerken waren nog niet in het Hollandsch verschenen, en de zendelingen dier dagen vertaalden de standaardboeken stuksgewijs, welke brokstukken de ronde deden bij de leden, verspreid over ons land.

Wie de nog bestaande copie doorbladert (behalve Ouderling Lammers, hebben vooral Ouderling J. W. F. Völker en Ouderling S. van Dijk vertaalwerk geleverd) en weet hoe tijdroovend zulke arbeid is, komt heel gauw tot de conclusie dat die mannen zich niet veel nachtrust hebben gegund, maar haast dag en nacht gewerkt moeten hebben om leden en niet-leden met de moderne Godsopenbaringen bekend te maken. Hunne namen sterven niet, maar leven voort in den liefelijken glans dien alleen belanglooze inspanning verleen kan.

K.

---



---

## INHOUD.

Pres. Anthon H. Lund . . . Blz. 113 Eeuwigheidsmunt . . . . . „ 117 Overleden . . . . . „ 120 De Leugenberg in Zee ge-	worpen . . . . . Blz. 121 De Wet die het individu bestuurt . . . . . „ 125 Peter Jacob Lammers . . . „ 127
---	---

---

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16b, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.  
 Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.  
 Afzonderlijke nummers 15 cent.